

Phong Ba ác nghe gã nói vậy đột nhiên biến sắc. Y nghĩ rằng:

- Trên chốn giang hồ biết bao nhiêu là luận điệu khách sáo mà ngụ ý toàn là phản lại. Tỉ như câu: "Xin các hạ tứ giáo", "xin lãnh giáo mấy tuyệt chiêu của các hạ" đều đưa đến chỗ đánh nhau chí mạng. Gã này lại dùng chữ "mượn" thì cái vật "mượn" hoặc là một cánh tay một cái chân, có khi cả cái đầu nữa. Y nghĩ vậy trong lòng không khỏi kinh hãi liền hỏi lại:

- Mi muốn mượn cái gì?

Du Thản Chi dơ tay trở vào Phong Ba ác. Phong Ba ác lại càng sợ hơn, lùi lại một bước.

Bao Bất Đồng lên giọng the thé hỏi:

- Mi mượn cái gì, nói rõ ra?

Bao chưa dứt lời hai chân đột nhiên đã nhảy xéo sang một bên chạy vào trong đám cỏ rậm.

Bỗng thấy trong đám cỏ vọng ra hai tiếng kêu quái gở. Bao Bất Đồng lại nhảy vọt ra, mỗi tay xách một người.

Cả hai người bị Bao Bất Đồng lôi ra đều gắng sức cựa quậy, nhưng họ bị hai tay y nắm chặt chẳng khác gì những cái lưỡi câu bằng thép bám chặt lấy, thì còn cựa quậy sao cho thoát được.

Bao Bất Đồng chạy ra trước mặt Phong Ba ác rồi buông tay liệng hai người đó ra. Thân hình chúng đã vừa lặn xuống đất thì lập tức chân y đã đạp lên lưng họ.

© HQD

HỒI THỨ BẢY MƯƠI BA KẾT BẠN HIỀN, BA ÁC TẶNG ĐAO

Hai người này ngẩng đầu lên kêu gọi:

- Sư đệ! Động thủ mau đi!

Du Thản Chi chưa rõ hai người đó là ai. Bây giờ thấy họ kêu mình bằng sư đệ mới biết họ là sư huynh mình.

Bao Bất Đồng cười ha hả nói:

- Té ra các ngươi là môn hạ phái Tinh Tú. Bọn ngươi lén lút làm trò gì đó?

Hai người kia đáp:

- Bao anh hùng! Bọn chúng tôi vâng mệnh sư phụ theo giám sát hành động gã đầu sất này, không liên quan gì đến lão gia, mong rằng lão gia "nhẹ gót" cho!

Thường thường người ta nói nhẹ tay, nhưng hiện giờ Bao Bất Đồng đạp chân lên bọn họ, nên hai gã này dùng hai chữ "nhẹ gót" để xin Bao Bất Đồng nhắc chân ra.

Bao Bất Đồng cười ha hả nhắc chân lên. Gã quả có tính cách anh hùng, thực tình không muốn chấp nhặt với hạng vô liêm sỉ, mở miệng ra van xin như bọn này.

Du Thản Chi cả kinh nói:

- Bao anh hùng! Tha chúng không được đâu!

Hai gã đệ tử phái Tinh Tú vừa đứng dậy, lập tức vươn tay ra. Du Thản Chi còn đang kinh hãi ngơ ngẩn thì hai tay đều bị chúng nắm chặt.

Hai gã này nắm được Du Thản Chi liền quát:

- Mau theo chúng ta về ra mắt sư phụ!

Du Thản Chi năn nỉ:

- Sao hai vị sư huynh lại cố tình làm khó dễ tiểu đệ? Nếu hại vị chịu buông tha thì tiểu đệ suốt đời không quên ơn đức.

Hai gã lớn tiếng quát:

- Không được!

Rồi kéo Du Thản Chi về phía trước. Du Thản Chi cự mạnh hai tay một cái. Gã chỉ mong thoát khỏi bàn tay hai người sư huynh. Ngờ đâu gã vừa dứt tay một cái hai gã kia đã văng xa ra hai bên tả hữu cách mấy trượng. Lúc rớt xuống cả hai gã đều bị gãy xương đứt gân chết ngay lập tức.

Du Thản Chi thộn mặt ra một lúc rồi xoay mình trốn chạy.

Phong Ba ác và Bao Bất Đồng cùng kinh hãi vô cùng đồng thanh la lên:

- Khoan đã!

Du Thản Chi thấy hai vị sư huynh thốt nhiên bay đi rồi té chết thì cho là tại hai gã Phong, Bao ám toán nên gã cả sợ cũng định trốn luôn. Bây giờ thấy Phong, Bao la gọi lại càng kinh hãi muốn chạy lẹ hơn. Du Thản Chi sợ quá chân tay cuống quýt, té huỵch ngay xuống.

Phong Ba ác nhảy xổ lại như một cơn gió thoảng. Gã hỏi:

- Lúc nãy ngươi hỏi mượn gì ta?

Du Thản Chi đáp:

- Tại hạ... tại hạ không dám nghĩ đến việc quá cao xa ấy nữa. Tuy nói vậy nhưng mắt gã vẫn đăm đăm nhìn ra vẻ thèm muốn lưỡi đao trủy thủ trong tay Phong Ba ác và nhếch mép gượng cười.

Phong Ba ác thấy Du Thản Chi nhìn chằm chập lưỡi đao trủy thủ của mình liền tỉnh ngộ ngay hỏi:

- Có phải người muốn mượn lưỡi trủy thủ của ta không?

Du Thản Chi đáp:

- Tại hạ quả có ý ấy, nhưng nếu các hạ không bằng lòng cho thì thôi.

Phong Ba ác hỏi:

- Lưỡi trủy thủ của ta cắt sắt như cắt bùn, phải chăng người định mượn để tháo bỏ cái đầu sắt đi?

Du Thản Chi đáp:

- Chính thế!

Phong Ba ác cười nhạt nói:

- Lúc ta còn ở trước cửa chùa Thiếu Lâm đã muốn tháo cái đầu sắt cho người. Người chẳng những không chịu còn đánh ta một chưởng, khiến cho ta phải đau khổ bap nhiều ngày. Sao nay người lại...

Du Thản Chi kinh hãi vô cùng cãi ngay:

- Phong đại gia, đại gia lầm rồi. Tại hạ có bản lĩnh gì mà phóng chưởng đánh đại gia? Phong Ba ác là người thẳng thắn nóng nảy, thấy Du Thản Chi chối bầy bầy thì tức giận quát lên:

- Giỏi lắm! Người đánh người mà không chịu nhận. Vậy ta hỏi người: Khi trước ở chùa Thiếu Lâm một chưởng đánh vào vai ta chẳng lẽ là tay con chó ư?

Bao Bất Động lại pha trò:

- Không phải đâu là không phải đâu! Đó là móng chân con rùa đen đấy.

Du Thản Chi đỏ mặt lên đáp:

- Đấy là thần thông của Tinh Tú lão tiên, chứ không liên quan gì đến tại hạ.

Phong Ba ác cùng Bao Bất Động rất là nghi hoặc. Vì rõ ràng họ trúng độc chưởng của Du Thản Chi nên mới bị khổ sở đến nỗi thân y Tiết Mộ Hoa cũng đành bó tay không chữa được. Nếu không có tiểu hoà thượng kia ra tay cứu thì không biết số phận họ sẽ ra sao? Thế mà gã đầu sắt này không chịu nhận là nghĩa gì? Và coi bộ hắn cũng không phải là một kẻ giảo quyệt.

Hai người đồng thanh hỏi:

- Lão quái đó có môn thần thông gì?

Du Thản Chi ngân ngữ đáp:
- Tinh Tú lão tiên bảo đó là một pháp thuật thần kỳ của phái Tinh Tú, không thể nói cho người ngoài nghe được.

Bao Bất Đồng cùng Phong Ba ác càng nghe càng lấy làm kỳ, hỏi ngay:

- Pháp thuật ư? Phái Tinh Tú còn hiểu cả pháp thuật nữa kia à?

Du Thản Chi vẫn nhìn chằm chặp lưỡi đao trủy thủ trong tay Phong Ba ác. Gã nghĩ đến lúc sư phụ truyền dạy pháp thuật đã dặn mình chỉ lẩm bẩm đọc một câu khẩu quyết là tự nhiên tâm linh lão cảm ứng, dù ở xa cũng có thể thi triển pháp thuật để giúp đỡ cho. Nhưng nay mình đem A Tử trốn đi làm cho sư phụ đang căm hận. Pháp thuật chả biết có ứng nghiệm nữa không. Chỉ sợ niệm khẩu quyết lên, sư phụ biết mình ở đây thì nguy to. Gã ngẫm nghĩ mãi không quyết đoán được.

Phong Ba ác kéo Bao Bất Đồng ra nói:

- Tam ca! Chúng ta đi thôi! Gã đầu sắt này là kẻ thù của chúng ta, cho gã mượn đao trủy thủ làm chi?

Du Thản Chi bản tâm muốn vào một thị trấn để kiếm thợ rèn tìm cách tháo cái đầu sắt cho mình. Nhưng dao búa của thợ rèn đâu có được bằng lưỡi trủy thủ cắt sắt như cắt bùn kia?

Gã thấy hai người bỏ đi, vội nói:

-Tại hạ xin nói, tại hạ xin nói! Câu khẩu quyết đó là:" "Tinh Tú lão tiên. Tinh Tú lão tiên! Giúp giùm đệ tử để thắng kẻ địch. Một, ba, năm, bảy, chín". Tại hạ mà niệm quyết lên thì y ở nơi xa cũng thi triển pháp thuật đặng giúp cho tại hạ thủ thắng.

Phong Ba ác cùng Bao Bất Đồng lúc mới nghe không khỏi ngẩn người ra. Nhưng sau chợt hiểu ra nên không nhin được, đều nổi lên một tràng cười rộ. Phong Ba ác cười lăn lộn, Bao Bất Đồng thì ôm bụng rũ ra mà cười. Gã vừa cười vừa la lên:

- úi chao! Trời ơi là trời!

Du Thản Chi nói:

- Xin các vị chớ cười, phát chương ngày nọ mà tại hạ đánh các vị bị thương, chắc là pháp thuật của sư phụ tại hạ đó.

Phong Ba ác cố nín cười lại nói:

- Anh bạn đầu sắt ơi! Chúng ta tuy bị người làm khổ sở, nhưng thấy lão quái vật đó lừa như vậy, ta chẳng phục lão tí nào. Lão quái vật đó biết cóc gì pháp thuật. Chỉ có công lực của người xứng đáng là tay cao thủ đệ nhất trong võ lâm, cái đó mới là thực sự.

Du Thản Chi khoát tay lia lịa nói:

- Tôn giá đừng nói hàm hồ. Tại hạ mà là tay cao thủ đệ nhất ư? Ha ha! Du Thản Chi tự cho mình chỉ là tay cao thủ đệ nhất đối với A Tử để nàng xây giấc mộng đẹp thì nàng mới cao hứng.

Phong Ba ác thấy gã ngẩn người ra lại nói:

- Theo chỗ ta biết thì công lực của Tinh Tú lão quái có khi chưa bằng người.

Du Thản Chi lại xua tay nói:

- Các hạ chớ nói thế! Các hạ chớ nói thế!

Bao Bất Đồng đến bên Phong Ba ác nói:

- Phong tứ đệ! Gã này dở điên dở khùng, không nói chuyện với gã nữa. Phong Ba ác nghiêm nét mặt nói:

- Anh bạn đầu sắt! Rồi một ngày kia người sẽ biết ta nói thực. Võ công người cực cao. Công phu độc chưởng thiệt là thứ nhất thiên hạ. Ta mong rằng từ đây về sau người đừng phát chưởng bừa bãi như trước nữa!

Du Thản Chi vội nói:

- Tại hạ chỉ mong đừng ai đánh mình, chứ khi nào còn dám đánh ai?

Phong Ba ác quật lưỡi đao trủy thủ vào ống giày hai cái rồi quẳng lại cho Du Thản Chi nói:

- Tốt lắm! Phong mỗ cho người lưỡi đao này để kết giao tình bằng hữu.

Du Thản Chi hai tay đón lấy. Gã ngẩn người ra một lúc rồi quì phục xuống đất.

Trên chốn giang hồ lòng người nham hiểm giả dối. Phong Ba ác cùng Bao Bất Đồng đều là những tay lịch duyệt, chỗ nào cũng để ý. Hai gã vừa thấy Du Thản Chi quì xuống liền lạng người đi né tránh.

Du Thản Chi tuyệt không có ý hại người, gã dập đầu ba lạy rồi trịnh trọng nói:

- Hai vị lấy tình bạn đối với Du mỗ khiến Du mỗ cảm kích vô cùng!

Phong Ba ác nói:

- ô! Té ra người họ Du.

Du Thản Chi đáp:

- Vâng! Tại hạ họ Du.

Bao Bất Đồng hỏi:

- Nhà họ Du ở Tụ hiền trang nổi tiếng hào hiệp khắp nơi. Người có phải thuộc giòng họ Du này không?

Du Thản Chi nghe nói mà đau lòng. Gã ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đáp:

- Tại hạ vẫn ngưỡng mộ đại danh nhà họ Du ở Tụ hiền trang, nhưng chưa có phúc phận được gặp hai vị Du lão anh hùng.

Miệng nói mà hai hàng nước mắt gã chảy ra đầm đìa, nhưng vì đầu chụp lồng sắt nên người ngoài không nhìn thấy.

Hai gã Phong Bao đưa mắt nhìn nhau và đều hiểu gã đầu sắt này không muốn nói rõ lai lịch mình. Vì gã đã giao tình bằng hữu thì lo gì chẳng còn cơ hội để hỏi cho ra.

Hai gã nghĩ vậy liền chấp tay nói:

- Du bằng hữu! Chúng ta xin cáo biệt người đây. Sau này sẽ có ngày tái hội.

Phong Ba ác cùng Bao Bất Đồng trở gót chạy đi như luồng gió thoảng.

Hai gã đi rồi, Du Thản Chi cũng ra đi. Gã đi một lúc thì đến bờ một con sông nhỏ. Gã đứng bên bờ sông nhìn bóng mình in hình trên mặt nước. Gã từ từ dơ lưỡi trủy thủ lên mà không khỏi phát run.

Cái lồng sắt này dính liền vào da thịt trên mặt và đầu gã, bây giờ tháo ra có khi nguy đến tính mệnh, trách nào gã chẳng bỏ vía. Nhưng gã nghĩ tới việc sau khi bỏ được nó thì có thể vĩnh viễn trở nên Vương Tinh Thiên chương môn nhân phái Cực Lạc và sẽ được kê cận bên mình A Tử không còn sợ hãi chi nữa.

Nghĩ vậy, dũng khí lại nổi lên bùng bột. Gã nắm chặt chuôi đao nhìn đúng vào vết hàn khe rạch xuống. Lưỡi trủy thủ của Phong Ba ác quả nhiên sắc bén vô cùng, mới khe rạch một cái mà chỗ giáp nối đã hở ra.

Du Thản Chi cất lưỡi trủy thủ đi. Một tay đằng trước một tay đằng sau nắm lấy hai bên lồng sắt. Gã hít mạnh một hơi rồi dùng hết sức bình sinh kéo ra. Gã đã quyết chí dùng sức giật rất mạnh, nên hai mảnh lồng sắt lôi luôn cả da thịt ra, gã thấy một cơn đau kịch liệt thấu vào tâm can. Trời đất hình như quay cuồng, gã đau quá kêu lên một tiếng rồi ngất đi.

Không biết ngất đi đã bao lâu, Du Thản Chi từ từ hồi tỉnh, gã thấy đau kịch hơn, không mở mắt ra được. Gã gắng gượng thò tay lên sờ thì biết rằng nửa người trên mình ngập trong vũng máu. Gã lại đưa tay lên sờ đầu thì thấy tay lạnh cứng đờ, gã tưởng chưa bỏ được đầu sắt ra tinh thần lại càng đau đớn rồi ngất đi lần nữa.

Thật ra Du Thản Chi giật được đầu sắt ra rồi, nhưng da thịt bị đứt ra mấy miếng, máu tươi chảy ra như suối. Gã đau quá ngất đi đầu dốc xuống sông. Cũng may mà đầu gã thấm nước vào, không thì gã cứ mê man máu chảy không ngớt thì rất có thể nguy đến tính mạng. Đầu mặt dúng xuống sông khí lạnh thấm vào trong người máu mới đông kết lại được và thành một tấm màn che ngoài, tự nhiên cầm được huyết bên trong không chảy ra nữa.

Lúc Du Thản Chi tỉnh lại sờ lên mặt lên đầu thì đụng vào lớp băng đóng. Đến lần thứ hai tỉnh lại lớp băng tan dần đi và chỉ thấy đầu mặt gã nóng ran. Gã gắng gượng ngồi dậy cúi đầu nhìn bóng mình dưới nước bất giác cả kinh giật nảy mình lên. Ban đầu gã tưởng dưới sông ẩn nấp một con quái vật, nhưng sau gã biết con quái vật đó chính là bóng mình. Du Thản Chi ngẩn người ra một lúc rồi mạnh dạn nhìn kỹ bóng mình dưới sông thì thấy trên mặt máu thịt lũng nhùng mất đi từng mảnh da. Trông chẳng khác gì quỷ sứ. Trong lòng gã rất là khó chịu phải nhắm mắt lại.

Gã nghĩ bụng: Đầu mặt mình sứt sẹo cực kỳ xấu xa, có lẽ khắp thiên hạ không có ai là người trông thấy mình mà chẳng ghê sợ. Nhưng may thay A Tử đui mắt không nhìn thấy tướng mạo mình, mình sẽ đưa nàng đến một nơi không có vết chân người, lúc ấy chỉ có mình và A Tử hai người thì dù mình có xấu xa đến đâu cũng chẳng cần gì.

Du Thản Chi xoay người lại đưa chân ra đá hai mảnh đầu sắt dính đầy da thịt tóc tai xuống sông. Gã cố nhịn đau đi về phía rừng đào. Khi gần đến nơi trái tim gã đập loạn lên. Gã xuyên qua rừng thấy một cô gái ngồi trên bờ suối.

Còn đằng xa, Du Thản Chi đã la gọi:

- A Tử! A Tử!

Không thấy cô gái quay đầu lại, Du Thản Chi giật mình nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ vì mình đi lâu quá mà nàng bực mình không còn muốn nhìn đến mình nữa?

Gã đi lại gần thêm mấy bước phát giác có điều khác lạ, cô gái này không mặc áo tía. Gã bồn chồn đứng ngây người ra không biết làm thế nào?

Bỗng cô gái bật lên tiếng cười khàn khạch quay lại hỏi:

- Người đã về đây ư? Ta chờ người lâu... lâu quá rồi!

Du Thản Chi giật nảy mình lên.

Nguyên người đàn bà này là Vô ác bất tác Diệp Nhị Nương chứ không phải A Tử của gã.

Diệp Nhị Nương vừa ngó thấy Du Thản Chi thì cũng sợ xám mặt lại. Mụ đã có biệt hiệu là Vô ác bất tác thì bất luận là những việc tàn ác đến đâu mụ cũng chẳng coi thường? Vậy mà vừa thấy mặt Du Thản Chi đây máu thịt bầy ngay, mụ không khỏi kinh hãi thất sắc.

Du Thản Chi tiến lại gần một bước hỏi:

- A Tử đâu rồi?

Diệp Nhị Nương trấn tĩnh lại hỏi:

-Người tìm nàng ư?

Du Thản Chi biết mụ này rất thân với Đinh Xuân Thu và cũng là một tay tàn ác. Nếu không vì A Tử thì gã đã bỏ chạy rồi. Vậy mà lúc này gã lại tiến gần thêm bước nữa hỏi luôn mấy câu:

- A Tử đâu? A Tử đâu?

Đầu mặt gã đăm đũa những máu, trong mắt chiếu ra những tia sáng hoảng hốt. Diệp Nhị Nương không khỏi kinh hãi, gượng cười hỏi lại:

- A Tử có phải là con nhỏ mặt trái soan mình mặc áo tía không?

Du Thản Chi vội la lên:

- Phải rồi! Chính nàng đó! Nàng hiện ở đâu?

Diệp Nhị Nương trở tay vào bụi rậm ở bờ sông đáp:

- Nàng ra ngoài đó rửa chân. Làm gì mà người phải gọi rối lên thế.

Du Thản Chi tưởng thật, trở gót chạy ra bờ sông.

Diệp Nhị Nương thân pháp nhanh như gió, lướt theo sau Du Thản Chi, phóng ra một chưởng.

Du Thản Chi không ngờ Diệp Nhị Nương đột nhiên ám toán. Phát chưởng của mụ đánh trúng lưng gã, gã bị hất đi hai bước rồi ngã xuống đất.

Vừa té xuống, Du Thủ Chi đã trông thấy A Tử nằm duỗi chân trong bụi cỏ rậm, không hiểu nàng còn sống hay chết?

Diệp Nhị Nương đuổi tới nơi, mụ đạp chân lên Du Thủ Chi quát hỏi:

- Mi là ai?

Du Thủ Chi thở hồng hộc hỏi lại:

- A Tử! Mụ làm cho A Tử thế nào rồi đây?

Du Thủ Chi không hề biết nội công mình rất mực cao thâm. Nếu Diệp Nhị Nương mà đối phó với gã, dù dùng cả quyền cước, gã cũng không dám trả đòn. Nhưng lúc này lòng gã xao xuyên lo cho sự yên nguy của A Tử, gã hết sức cựa quậy. Diệp Nhị Nương bỗng cảm thấy một nguồn đại lực xô tới người mụ không tự chủ được ngã ngửa ra phía sau. Du Thủ Chi nhảy phốc lại, nắm lấy vai mụ lớn tiếng quát:

- A Tử! A Tử làm sao rồi? A Tử làm sao rồi?

Diệp Nhị Nương bị Du Thủ Chi nắm chặt, một luồng khí âm hàn từ bàn tay gã truyền vào trong thân thể mụ. Mụ bị rét quá hai hàm răng run lên lập cập, mắt trắng dã, mụ không nói ra tiếng nào nữa?

Du Thủ Chi thấy tình trạng Diệp Nhị Nương như vậy thì không khỏi kinh hãi. Gã biết võ công đối phương rất cao cường, mà sao mặt mụ biến đổi thành quái lạ đến thế. Gã tự hỏi:

- Phải chăng mụ đang phát huy một thứ công phu ghê gớm gì đây để hạ mình? Nghĩ vậy gã càng khiếp sợ. Năm ngón tay tự nhiên rời ra. Diệp Nhị Nương người mềm nhũn nằm lăn dưới đất, thở ra thì nhiều mà hít vào thì ít. Mụ không nhúc nhích được nữa.

Du Thủ Chi thộn mặt ra một lúc. Gã còn cho mình gặp vận đỏ. Mụ ma đầu này chưa hành hạ mình, mà còn đang vận động nội công, và chỉ lát nữa mụ sẽ hành tội mình.

Nghĩ vậy, gã không dám bỏ mất cơ hội chớp nhoáng này, vội chạy đến bên A Tử. Gã thấy A Tử chỉ bị điểm huyết thì thở phào một cái nhẹ nhõm. Gã biết cách giải khai huyết đạo, liền vỗ nhẹ vào người A Tử một cái.

A Tử thở một hơi khoan khoái trở mình ngồi dậy nói:

- Ta nghe rõ cả rồi!

Du Thủ Chi giật mình hỏi:

- Cô nương nghe rõ điều chi?

A Tử vẻ mặt hơn hờ đáp:

- Ta nghe rõ công tử chỉ ra tay một cái mà Vô ác Bất tác Diệp Nhị Nương bị hạ không kịp kêu lên một tiếng. Đường như mụ bị ngẹt hơi phải không? Du Thủ Chi run lên hỏi:

- Vô ác Bất Tác Diệp Nhị Nương?

A Tử cười đáp lại:

- Mụ ấy chết rồi phải không?

Du Thản Chi tuy học võ chưa bao lâu, nhưng khi gã còn ở Tụ hiền trang thì khách võ lâm nổi tiếng qua lại rất nhiều dĩ nhiên là gã đã nghe đến tiếng tăm của Thiên hạ Tứ ác. Gã sợ toát mồ hôi, nói không ra lời.

A Tử lấy làm lạ hỏi:

- Công tử làm sao vậy?

Du Thản Chi lấp bắp:

- Mụ ấy... mụ ấy...

Gã định nói mụ ấy giả vờ đó. Nhưng gã nghĩ lại mình đối với A Tử là Vương Tinh Thiên, chưởng môn nhân phái Cực Lạc thì sợ gì thiên hạ tứ ác?

Gã liền mạnh dạn đáp:

- Phải rồi! Người như mụ dĩ nhiên không chịu nổi một đòn của tại hạ. A Tử! Chúng ta đi thôi!

A Tử ngửa mặt lên hướng về phía Du Thản Chi ra chiều khâm phục vô cùng. Nàng nói:

- Vô ác Bất Tác Diệp Nhị Nương võ công rất mực cao cường. Cả Đỉnh lão quái cũng đề cập đến mụ luôn trước mặt các đệ tử. Thế mà mụ bị công tử hạ thủ một cách dễ dàng. Ta biết rằng từ nay đã bạn bè cùng công tử thì không ai dám coi thường mình nữa. Nàng nói mấy câu sau dường như cảm xúc đến nện ngào, cơ hồ không ngăn giọt lệ.

Du Thản Chi vội nói:

- Tại hạ cùng cô nương ở luôn bên nhau thì dĩ nhiên không còn ai dám khinh mạn cô nương nữa.

A Tử hớn hở tươi cười. Nàng ngheo đầu thủ thủ nói:

- Công tử đã đối với ta thân thiết thế này thì ta phải nhờ công tử một việc.

Du Thản Chi hỏi:

- Việc gì? Cô nương cứ nói ra. Nhưng chúng ta phải rời khỏi nơi này đã chứ !

Trong lòng gã vẫn lo sợ Diệp Nhị Nương đứng lên thì mình bị nguy với mụ, nên vẫn muốn dời xa ngay. Gã có biết đâu rằng Diệp Nhị Nương chưa chết, cũng chẳng dám động thủ với gã nữa.

A Tử nói ngay:

- Ta chắc công tử không muốn nghe lời ta!

Du Thản Chi vừa dắt A Tử đứng dậy đi vừa nói:

- Tại hạ nhất định nghe lời cô nương.

A Tử cười hỏi:

- Ta chưa nói ra việc gì công tử đã biết đâu mà ưng thuận.

Du Thản Chi nghĩ bụng:

- Bất luận nàng yêu cầu việc gì mà mình chẳng hết sức, dù phải nhảy vào đống lửa cũng chẳng dám từ nan.

Nghĩ vậy gã hỏi:

- Cô nương muốn tại hạ làm gì? Xin nói cho nghe!

A Tử dừng bước hơi ngừng đầu lên nói:

- Công tử! Ta muốn tranh đoạt chức chưởng môn phái Tinh Tú.

Du Thản Chi không ngờ nàng lại đi yêu cầu cái việc oái oăm này. Gã áp úng hỏi lại:

- Cô nương! Cô nương... bảo sao?

A Tử nhắc lại:

- Ta muốn công tử giúp đỡ cho ta lên làm chưởng môn nhân phái Tinh Tú.

Du Thản Chi bất giác run lên, hỏi lại A Tử:

- Cái đó cô nương nói giỡn chăng?

A Tử chau mày làm mặt giận nói:

- Công tử vừa bảo bất luận làm việc gì cũng ưng thuận kia mà? Làm sao với cái việc còn con này mà đã chối đây đây?

Du Thản Chi nhăn nhó cười hỏi:

- Phải phải! Cái đó mà là việc nhỏ ư?

A Tử đáp:

- Phải rồi! Võ công của công tử cao thâm quán thế. Công tử đã nói ai sợ Đinh Xuân Thu thì sợ, chứ công tử không sợ lão. Thế thì việc đánh bại Đinh Xuân Thu đối với công tử chẳng có chi mà khó.

Du Thản Chi cũng nói bừa:

- Phải rồi... việc đó chả khó gì?...

A Tử thích quá nói:

- Thế thì hay lắm! Công tử đánh bại Đinh Xuân Thu, để ta lên làm chưởng môn phái Tinh Tú và bắt Đinh Xuân Thu phải lạy tạ xin xuống làm kẻ môn hạ. Ha ha! Thế thì tuyệt quá.

Du Thản Chi nghe xong không còn nói sao được nữa.

Gã nghĩ bụng:

- Đinh Xuân Thu là sư phụ A Tử. Nàng mượn sức người ngoài để tranh đoạt chức chưởng môn cũng đã là một việc hiếm thấy trong võ lâm, nàng lại còn muốn bắt sư phụ hạ mình xuống lạy nàng để xin làm môn hạ, thì thiệt là một việc quái gở, chưa từng nghe ai nói đến bao giờ.

Phái Tinh Tú vốn là một tà phái nhất thiên hạ, chẳng có việc chi là họ không dám làm. A Tử nghĩ như vậy, nàng nói ra rồi tự mình lấy làm thú vị, chẳng nghĩ gì đến hành động vô lý nữa.

Du Thủ Chi ngăn người ra một lúc rồi nói:

- A Tử! Thanh danh phái Tinh Tú thiên hạ đều chán ghét chẳng có gì là vinh. Cô nương chẳng nên làm chương môn nhân phái đó làm chi.

A Tử ngạo đầu nói:

- Không, không, oai danh phái Tinh Tú chấn động khắp nơi. Và lại báu vật của bản phái là cái Bích ngọc vương đỉnh chỉ mình ta biết chỗ, vậy ta xứng đáng làm chức chương môn. Ta chỉ biết thế thôi. Công tử vừa ưng thuận ta rồi, bây giờ lại hối hận hay sao?

Du Thủ Chi vội đáp:

- Tại hạ không hề hối hận, có điều thắng được Đinh Xuân Thu...

Trong lòng gã lấy làm khó nghĩ. Gã đã tự xưng là chương môn nhân phái Cực Lạc, lại tự nhận võ công quán thế chẳng qua là để làm vui lòng A Tử. Ngờ đâu nàng lại có ý nghĩ trở trêu muốn giành giật chức chương môn phái Tinh Tú? Gã nhất định không dám động tới Đinh Xuân Thu thì làm sao mà đoạt được chức chương môn cho A Tử.

A Tử cúi đầu xuống nói:

- Vương công tử! Ta cùng công tử ở với nhau, vẫn cảm thấy có điều không xứng đáng. Du Thủ Chi cả kinh hỏi:

- A Tử! Sao cô nương lại nói thế?

A Tử đáp:

- Công tử là chương môn một phái mà ta chẳng làm gì hết thì xứng đáng làm sao được với công tử?

Du Thủ Chi dậm chân nói:

- Tại hạ cũng không phải...

Gã nói giở chừng rồi im bật.

A Tử hỏi:

- Công tử không phải là gì?

Du Thủ Chi liền lái sang chuyện khác:

- Tại hạ không phải là có ý cự tuyệt lời yêu cầu của cô nương. Nhưng...

Gã động tâm nói ngay:

- Nhưng Tinh Tú lão quái bây giờ không biết đi đâu? Chúng ta kiếm lão thế nào được?

A Tử cười đáp:

- Cái đó công tử khỏi lo. Chỉ cần phóng lên một tín hiệu của bản môn là lão tìm đến ngay!

Du Thản Chi vội la lên:

- Không, không được!

A Tử lấy trong tay áo ra một mũi tên nhỏ sắc tía, nàng chỉ bóp mạnh đuôi mũi tên một cái. Chất lưu hoàng gặp gió tự nhiên cháy lên rồi "véo" một tiếng, mũi hỏa tiễn biến thành một dây lửa sắc tía bay vọt lên trên không.

Du Thản Chi thấy vậy hồn vía lên mây.

A Tử vỗ tay rồi nói:

- Công tử coi xem tín hiệu có lên cao không?

Du Thản Chi bất đắc dĩ ngẩng đầu lên xem thì thấy dây lửa vọt lên lưng chừng trời rồi nổ đánh đùng một tiếng, toé ra thành một đám mưa hoa sắc tía rớt xuống. Cứ tình hình này mà đoán thì e rằng người đứng ngoài xa mười dặm cũng trông thấy...

Du Thản Chi sợ quá, vội nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của A Tử vừa la lên:

- Chạy đi thôi!

A Tử bị gã nắm tay không chủ động được phải chạy theo. Nàng vừa chạy vừa la hỏi:

- Làm sao mà phải chạy? Đinh Xuân Thu nhìn thấy ánh lửa thì lập tức tìm đến đây ngay kia mà?

Du Thản Chi chẳng nói năng gì cứ ra sức chạy liền một mạch đến năm bảy dặm mới dừng lại.

A Tử giật tay ra hỏi:

- Công tử không dám động thủ với Đinh Xuân Thu hay sao?

Du Thản Chi thở phào đáp:

- Không! Không! Đinh Xuân Thu thì đáng kể gì?

A Tử hỏi:

- Thế làm sao mà công tử phải chạy đi như vậy?

Du Thản Chi gượng cười đáp:

- Không phải tại hạ chạy vì sợ lão đâu. Tại hạ chỉ sợ đến lúc động thủ cùng Đinh Xuân Thu sẽ làm liên lụy đến cô nương nên phải dắt cô nương ra chỗ khác.

A Tử đổi giận làm tươi hỏi:

-Bây giờ công tử định thế nào?

Du Thản Chi đáp:

- Tại hạ sẽ một mình quay về đối phó với Đinh Xuân Thu.

A Tử lắc đầu đáp:

- Không được! Công tử vừa bảo không đời xa ta nữa kia mà! Du Thản Chi định gạt nàng, bỏ đi một lúc lâu sẽ quay lại nói dối là đã đánh chết Đinh

Xuân Thu rồi. Không ngờ A Tử khăng khăng một mực đòi theo mình. Dù nàng đui mắt nhưng mình gạt nàng thế nào được.

A Tử có biết đâu Du Thản Chi ruột nóng như lửa đốt, nàng lại nói:

- Đánh bại Đinh Xuân Thu rồi, ta còn muốn một việc khác.

Du Thản Chi cơ hồ phát khóc, nhưng cố trấn tĩnh hỏi:

- Cô nương còn muốn điều chi?

A Tử đáp:

- Chồng chị ta trước làm bang chúa Cái bang nhưng bị một lũ ăn xin ngu ngốc tranh đoạt cây đả cầu bồng, tước mất quyền vị bang chúa của y. Bây giờ nếu mình cướp lại được cây đả cầu bồng ở trong tay họ, thì sung sướng biết chừng nào!

Du Thản Chi hai chân mềm nhũn, bất giác ngồi phệt xuống đất hỏi:

- Cô nương còn có chủ ý gì?

A Tử mỉm cười đáp:

- Làm xong hai việc này rồi sẽ bàn.

Du Thản Chi trong lòng lo lắng không biết đến đâu mà kể.

A Tử lại hỏi:

- Ô hay! Sao chẳng nghe thấy tin tức gì về Đinh Xuân Thu? Ta lại phải phóng một cây tín hiệu nữa lên mới được.

Du Thản Chi ấp úng:

- A Tử!... Chúng ta...

Gã toan thú thật với A Tử mình chỉ là gã đầu sắt bất tài, chứ không phải là con người phong lưu tuấn nhã, một vị chưởng môn võ công tuyệt đỉnh như nàng tưởng đâu. Mình chữa trông thấy Đinh Xuân Thu đã muốn đập đầu van lạy xin tha thì còn nói chi đến chuyện tranh đoạt chức chưởng môn phái Tinh Tú nữa.

A Tử lại hỏi:

- Công tử bảo sao? Cặp mắt ta bị Đinh Xuân Thu làm cho đui mù. Mối cừu hận này không bao giờ tiêu tan được. Chẳng lẽ công tử không chịu rửa hận cho ta ư? Du Thản Chi biết A Tử là người thông minh tuyệt đỉnh, nếu mình còn nói quanh quẩn, tất bị nàng phát giác. Gã liền nói:

- Phải rồi! Chúng ta đi tìm Đinh Xuân Thu!

A Tử cả mừng nói:

- Hay qua! Chúng ta phải đi mau!

Du Thản Chi lại lôi A Tử chạy về phía trước. A Tử hai mắt đui mù, vẫn tưởng gã chạy về lối cũ. Ngờ đâu gã lại đưa nàng chạy đi ngã khác. Hai người chạy đi chừng năm sáu dặm.

A Tử vẫn tưởng Du Thản Chi dẫn mình về chỗ cũ nhưng thực ra gã dẫn nàng về hướng ngược lại, thành ra đi đã xa gấp đôi trước.

Du Thản Chi dừng bước nói:

- Ô hay! Sao không thấy Đinh Xuân Thu?

Gã sợ A Tử phát giác ra mình lừa bịp, vì trong lòng không khỏi kinh hãi, nên giọng nói run run.

A Tử nói:

- Trừ phi lão chưa nhìn thấy tín hiệu, không thì lão đã tới nơi rồi. Ta còn có tín hiệu bên mình, lại đốt lên cái nữa xem.

Du Thản Chi vội gạt đi:

- Bất tất phải đốt nữa!

Nhưng A Tử cử động rất mau lẹ, nàng đốt tín hiệu loé lên thành một cùng lửa tía lơ lửng giữa trời.

Du Thản Chi sợ toát mồ hôi, toan kéo A Tử đi thì lại sợ nàng tức giận. Gã luống cuống không biết làm thế nào cho được thì đã nghe tiếng Đinh Xuân Thu văng vẳng vọng lại. Lão cất tiếng gọi:

- A Tử! Mi lại muốn quay về sư môn đó chăng? Như vậy ta có thể rộng dung tha cho mi được.

A Tử vội cất tiếng:

- Đúng thế! Đệ tử muốn quay về làm môn hạ phái Tinh Tú. Sư phụ ơi! Sư phụ đến đây mau!

Đinh Xuân Thu vừa đi lại gần vừa nói:

- Ta đến đây!

Vừa dứt lời, lão đã tới trước mặt hai người. Lúc này Du Thản Chi sợ đến hai chân nhũn ra. Gã ngồi phệt xuống tảng đá, không còn chú ý gì nữa.

A Tử đứng tựa vào bên gã. Nàng thấy Tinh Tú lão quái quả nhiên đến thực, trong lòng pháp phỏng không yên.

© [HQD](#)

HỒI THỨ BẢY MƯƠI TƯ

A TỬ TRANH GIÀNH CHỨC CHUỖNG MÔN